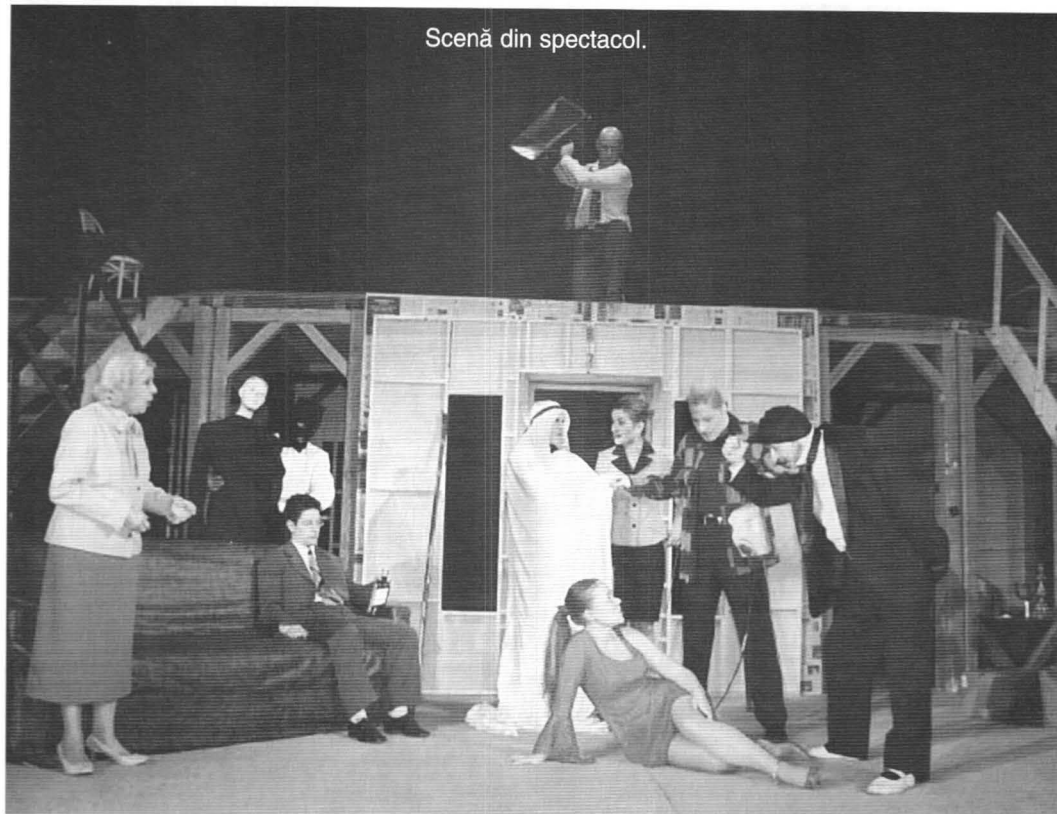

Scenă din spectacol.

Ruxandra ANTON

Intrigă cu garnitură de sardele

Scriitorul britanic Michael Frayn a cunoscut succesul atât ca romancier cât și ca dramaturg. Multe dintre scrierile sale au fost ecranizate, iar piesele i se joacă pe scene din întreaga lume. Și, prin traducerea unor piese importante din opera lui Cehov, și-a adâncit experiențele teatrale, adaptate unui limbaj subtil ce scrutează tematici substanțiale și diverse. *Scandal în culise* este o comedie extrem de incisivă, având drept țintă chiar practicile imorale și complicate dintr-un teatru, cu numeroase pasaje umoristice de bună factură, dezbateră lor extinzându-se de la degingolada unui final de repetiție al piesei *Nothing on*, spre cancanul culiselor. până la reprezentarea pe scenă a produsului artistic finit. Regizorul Cătălin Vasiliu a făcut o bună alegere a distribuției, ceea ce avantajează înțelegerea corectă a mesajului piesei. Spre deosebire de celelalte montări ale lui (*Romeo și Julieta*, *Casa Bernardei Alba*), unde excelează în complicații tehnice inutile, într-o simbolistică mult prea arborescentă și încifrată, aici chiar are o limpezime și o coerență care nu sunt de neglijat. Nu se aventurează într-un umor grosier și ieftin, mai degrabă pășește prudent înspre finețea comicului de situație și de limbaj. Chiar prea prudent, căci nu exploatează îndeajuns toate ocaziile sau

le simplifică uneori în favoarea comicalului previzibil. Cele trei acte ale piesei nu decurg într-o progresie a reacțiilor haotice care întrețin intriga spre dezastrul final, astfel că actul trei, care este o șarjă parodică a actului întâi, se pierde într-un comic ușor amuzant, iar contraviziunea actorilor asupra regiei este rezolvată ca o motivație personală de grup – or, autorul vizează o dezintegrare a unor realități dramatice generalizate în teatru – iar actul doi este mult prea lung, compus din scene care se repetă fără rost.

Totul planează asupra alianțelor afective. Simpatiile și antipatiile dintre actori și regizor subminează mecanismul spectacolului, influențează distribuția, alterează disponibilitățile de joc ale actorilor și, implicit, discursul dramatic. Ioana Citta Baci interpretează cu finețe momentele caricaturale ale doamnei Clackett și ale actriței timorate de autoritatea regizorului și, în plan secund, tulburate de relația sentimentală cu unul dintre actori – mereu aiurită și uitucă, repetă ca un robot mișcarea scenică dintr-un agasant și comic ritual al pregătirii sardelilor din care nu mai reușește să și mănânce. Cristian Gheorghe (*Lloyd Dallas*), regizorul prins în capcana iubirii a două femei, o actriță și asistenta regizorului tehnic, – ultimei cuceriri îi distribuie, evident, un rol principal – compune cu aplomb și credibilitate semnalmentele unui personaj orgolios de care depinde însăși soarta universului și care receptează cu atât mai tragic dezastrul creației sale întoarsă pe dos de către actori. Aureliu Bătcă, joacă un Roger Tramplemain simpatic, nesofisticat și care nu plusează pentru a forța efecte comice. Crina Stoica întrușează o Vicki simplă, cu o inocență trucată – la ea comicul este imprimat în stângăciile afișate în confruntarea cu personajul și în clișeele de interpretare – întrunește acea doză de șarm a actrițelor pasagere în grațiile regizorului. Ana Maria Ciucanu, asistenta regizorului tehnic, o personalitate puternică ce-și complică frustrările erotice printr-o atitudine necruțătoare asupra infidelității regizorului – o actriță care nu-și trădează marca și nu se dezice nici în cazul unui rol secundar. Lucian Pânzaru – un Philip Brent jovial și tandru care, pentru a scăpa de fisc, se retrage pentru câteva zile să petreacă împreună cu soția, incognito, în propria-i casă de la țară – pe tot parcursul are o evoluție eficientă. Carmen Albu creează tipul de femeie (Flavia Brent) dezinvoltă, sigură pe ea și provocatoare. Ioan Crețescu, prin cele două ipostaze, directorul companiei și regizorul tehnic, aduce suficiente diferențe personajelor pentru a nu-și suprapune modul de joc. Vlad Vasiliu impune publicului tipul actorului bețiv care reușește să se redreseze când „arta îl cheamă” – hoțul pe care îl joacă are principii și acționează științific, paradox rezolvat într-un portret comic. Scenografia aerisită, în limitele funcționalului, este o construcție cu etaj în maniera caselor de vacanță englezești, cu scară exterioară care, întoarsă cu spatele în actul doi, dezvăluie spectatorului culisele unde se simte tactil lumea de carton a teatrului.

Deși actorii au un joc degajat, lipsa accentelor pe anumite momente și o întindere explicită pe text, precum și nediferențierile stilistice dintre actori și personaje, împiedică evoluția unui joc total dăruit, fără de care orice spectacol e o inerție a unor abilități învățate.

Teatrul Dramatic „Fani Tardini”, Galați – Scandal în culise de Michael Frayn. Traducerea: Petre Bokor. Regia: Cătălin Vasilu. Scenografia: Bogdan Ionescu. Distribuția: Ioana Citta Baci (*doamna Clackett*), Cristian Gheorghe (*Lloyd Dallas*), Aureliu Bătcă (*Roger Tramplemain*), Crina Stoica (*Vicki*), Ana Maria Ciucanu (*asistenta regizorului tehnic*), Lucian Pânzaru (*Philip Brent*), Carmen Albu (*Flavia Brent*), Ioan Crețescu (*directorul companiei și regizorul tehnic*), Vlad Vasiliu (*hoțul*), Florin Toma (*mașinistul*), Lică Dănilă (*recuziterul*). Data premierei: 22 ianuarie 2005.